

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2002 o späťvzatí sťažnosti E. K., bytom B. B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ustanoveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 7 C 80/00 takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti E. K. **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2002 doručená sťažnosť E. K., bytom, B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 7 C 80/00.

Sťažnosť sťažovateľky neobsahovala základné náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako ani ďalšie osobitné náležitosti vyžadované pre konanie o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa § 50 zákona o ústavnom súde. K sťažnosti nebolo taktiež pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky pred ústavným súdom, ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to ústavný súd vyzval sťažovateľku výzvou zo 7. augusta 2002 na odstránenie nedostatkov jej sťažnosti. Reagujúc na uvedenú výzvu oznámila sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 28. augusta 2002, „že svoje podanie zo 16. 07. 2002 proti Okresnému súdu Ban. Bystrici beriem späť“. Sťažovateľka tento krok zdôvodnila predovšetkým tým, že „krátko po mojom podaní na ÚS SR, dňa 31. 07. 2002 nariadil Okresný súd v Banskej Bystrici na 14. 08. 2002 nové pojednávanie, na ktorom rozhodol, že odporca, firma F. s. r. o. je mi povinná zaplatiť sumu 33.706 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania“ .

Sťažovateľka svoje podanie na ústavný súd zo 16. júla 2002 výslovne v záhlaví označila ako sťažnosť. Rovnako ho ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy posudzujúc podľa jeho obsahu kvalifikoval aj ústavný súd. Podľa uvedeného článku ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podrobnejšia úprava konania o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb pred ústavným súdom je obsiahnutá v šiestom oddiele druhej hlavy (§ 49 a nasl.) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému

zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

Vzhľadom na to, že sťažovateľka vzala podaním z 26. augusta 2002 (z ktorého jednoznačne vyplývalo, že už nemá záujem, aby bolo o jej sťažnosti ústavným súdom meritórne rozhodnuté) svoju sťažnosť späť a ústavný súd z obsahu jej sťažnosti nezistil existenciu skutočností, ktoré by mohli viesť k záveru o neprípustnosti tohto jej procesného úkonu, konanie o sťažnosti zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2002